מתני' [א]היתה עומדת על ראש הגג וזרקו לה כיון שהגיע לאויר הגג הרי זו מגורשת [ב]הוא מלמעלה והיא מלמטה וזרקו לה כיון שיצא מרשות הגג נמחק או נשרף הרי זו מגורשת: **גמ'** והא לא מינטר אמר רב יהודה אמר שמואל [ג]בגג שיש לו מעקה עסקינן עולא בר מנשיא משמיה דאבימי אמר [ד]הכא בפחות משלשה סמוך לגג עסקינן דכל פחות משלשה סמוך לגג כגג דמי: הוא מלמעלה: והא לא מינטר א"ר יהודה אמר שמואל [ה]כגון שהיו מחיצות התחתונות עודפות על העליונות וכן אמר רבי אלעזר א"ר אושעיא כגון שהיו מחיצות התחתונות עודפות על העליונות וכן אמר עולא א"ר יוחנן כגון שהיו מחיצות התחתונות עודפות על העליונות א"ל ר' אבא לעולא כמאן כרבי דאמר [ו]קלוטה כמי שהונחה דמיא א"ל אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אלא לענין שבת אבל הכא משום אינטורי הוא והא קא מינטר וכן אמר ר' אסי א"ר יוחנן כגון שהיו מחיצות התחתונות עודפות על העליונות א"ל רבי זירא לר' אסי כמאן כרבי דאמר קלוטה כמי שהונחה דמיא א"ל אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אלא לענין שבת אבל הכא משום אינטורי הוא והא קא מינטר: גמחק: א"ר נחמן אמר רבה בר אבוה לא שנו יאלא שנמחק דרך ירידה אבל נמחק דרך עלייה לא מאי טעמא מעיקרא לא למינח קאי: נשרף: אמר ר"נ אמר רבה בר אבוה לא שנו יאלא שקדם גט לדליקה אבל קדמה דליקה לגט לא מ"ט מעיקרא לשריפה קאזיל אמר רב חסדא רשויות חלוקות בגיטין א"ל רמי בר חמא לרבא מנא ליה לסבא הא א"ל מתני' היא היתה עומדת על ראש הגג וזרקו לה כיון שהגיע גט לאויר הגג הרי זו מגורשת במאי עסקינן אילימא בגג דידה וחצר דידה למה לי אויר הגג אלא בגג דידיה וחצר דידיה כי הגיע לאויר הגג מאי הוי אלא פשיטא [ח]בגג דידה וחצר דידיה אימא סיפא הוא מלמעלה והיא מלמטה וזרקו לה כיון שיצא מרשות הגג נמחק או נשרף הרי זו מגורשת ואי בגג דידה וחצר דידיה אמאי מגורשת [ט]אלא בגג דידיה וחצר דידה רישא בגג דידה וחצר דידיה סיפא בגג דידיה וחצר דידה אלא לאו [י]דאושלה מקום דחד מקום מושלי אינשי תרי מקומות לא מושלי אינשי א"ל מידי אירא דלמא הא כדאיתא והא כדאיתא רישא בגג דידה וחצר דידיה סיפא בגג דידיה וחצר דידה אמר רבא שלש מדות בגיטין הא דאמר רבי קלוטה כמי שהונחה ופליגי רבנן עליה הני מילי לענין שבת אבל הכא משום אינטורי הוא והא מינטר והא [כ]דאמר רב חסדא [ל]נעץ קנה ברשות היחיד ובראשו טרסקל וזרק ונח על גביו אפילו גבוה מאה אמה חייב לפי שרשות היחיד עולה עד לרקיע הני מילי לענין שבת אבל הכא משום אינטורי הוא [מ]והא לא מינטר והא

גמ' והא לא מינטר. אויר הגג דאתי זיקא ושדי ליה מקמי דלינח וכי לא שדיה זיקא ואירע לו דבר אחר שבא כלב וקלטו או גשמים ומקוהו אתאי קתני מגורשת מן האויר הא בעינן אויר שסופו לנוח: **בפחות מג' כו'.** אויר דמתני' בהכי עסקינן דהוי כמאן דנח והלכך קנאתו בהנחתו דכיון דהגג גבוה י' הוא הויא לה חצר המשתמרת לכל דנייח בגויה: **והא לא מינטר.** דקס"ד שהגג גבוה מחזומת החצר והיכי קתני כיון שיצא מרשות הגג מגורשת הא אין סופו לנוח אפילו לא בחת דליקה דאתי זיקא ודחי ליה חוץ למחיצות: **שהיו מחיצות התחתונות.** של חצר: **עודפות.** על מעקה של גג דכי נפיק מגג מטוח לאויר מחיצות חצר ומשום הכי בעינן עודפות דהאי דקאי בתוך מחיצות מעקה הגג וזרקו כלפי מעלה כדי שיעבור את המעקה יפול לחצר: **קלוטה.** בתוך האויר: **כמי שהונחה.** לחרן דתניא[ד] הזורק בשבת מרה"ר לרה"ר ורה"י בחמצע רבי מחייב וחכמים פוטרים: **וא"ל רבי זירא לרבי אסי כו'.** גרסי' בה כדאמי עולא אפילו תימא רבנן כו': **דרך ירידה.** כשזרקו כלפי מעלה כדי להעבירו את המעקה לא נמחק עד שהגיע לחזור ולירד: **אבל נמחק דרך עלייה.** אע"פ שיצא מאויר הגג לאויר חצר ומחיצות התחתונות עודפות: **אינה מגורשת.** דדרך סילוקו לא מיקרי נתינה אלא דרך הנחתו לבא לרשותה: **שקדם גט לדליקה.** שקדמה זריקת הגט בחצר קודם שתהא הדליקה באויר החצר: **רשויות חלוקות לגיטין.** אם השתילה הבעל מקום בחצירו לקבלת גיטה לא השתילה גגו או ביתו ולא אמרינן לא קפיד דתרי מקומות לא מושלי. משום דמייתי עלה ראיה ממתני' נקט לה הכא: **הא כדאיתא והא כדאיתא.** רישא בגג דידה וחצר דידיה ובעינן אויר הגג: **סיפא בגג דידיה וחצר דידה.** מיגרשא באויר חצר אבל אי תרוייהו דידיה ואושלה מקום אימא לך דלא קפיד: **שלש מדות בגיטין.** חלוקות מדין שאר איסורין: **הני מילי.** דפליגי רבנן: **והא דאמר רב חסדא נעץ קנה.** בחצר גבוה ממחיצת החצר: **וזרק.** מרה"ר: **ונח על גביו חייב.** דהויא לה הנחה ברה"י שאויר רה"י עולה עד לרקיע אע"ג דאויר רשות הרבים אינו למעלה מעשרה כדאמרי' במס' שבת (דף ז: מ.): **הני מילי.** דהוי כמונח לחרן לענין שבת: **אבל.** אם היה חצר של אמה וקנה נעוץ גבוה מן המחיצות אינה מגורשת שאין סופו לנוח לחרן דרמי ליה זיקא חוץ למחיצות וטעמא דגיטא משום חצר המשתמרת הוא דומיא דידה והא לא מינטר: והא

היתה עומדת בראש הגג. לרבי אושעיא דאמר לעיל אפילו היא בטבריא וחצרה בציפורי האי עומדת היינו כמי שעומדת כלומר כגון שמשתמרת כדמשני לעיל העומדת בתוך ביתה או בתוך חצרה אי נמי נקט עומדת לאשמועינן דבגג דידה מיירי שעומדת ברשותה כדמוקי לה בגמרא:

כגון שהיו מחיצות התחתונות עודפו' על העליונות. דמיד שיצא מרשות גג נכנס לרשות חצר וא"ת ומה מועיל דעודפות מ"מ כשזרקו מעל המעקה לא מנטר כנגד הגג וי"ל דכיון דשלש מחיצות עודפות חשיב משתמר ואין לחוש למחיצה רביעית אי נמי כשהגג קצר וחצר רחב הרבה ועודפות המחיצות גם רביעית מצד זה ומצד זה וכנגד המעקה אינו כי אם פתח בעלמא אי נמי כשהגג עומד באמצע החצר ולא מן הצד ומחיצות החצר מוקפות לו מכל צד וא"ת דאמרינן במרובה (נ"ק דף ע:) באומר זרוק גיזבתך לחצרי ותיקני לי חצרי גיזבתך דאיסור שבת ואיסור גיזבה באין כאחד והיכי באין כאחד והא לענין שבת מיחייב אפילו למעלה מן המחיצות עד שלא נכנס עדיין תוך המחיצות דרה"י עולה עד לרקיע ולענין קנין עד דמטי לתוך המחיצות וי"ל דמיירי כשזורק דרך פתח ולא מעל המחיצות: **כמאן** כרבי דאמר קלוטה כמי שהונחה דמיא. תימה דנקט רבי דלא מיירי אלא ברשות היחיד מקורה משום דבימא כמאן דמליא דמיא כדאמרינן בריש שבת (דף ה.) ודר"ע הוה ליה למינקט דאית ליה קלוטה כמי שהונחה דמיא אפילו ברה"ר ונראה דהשתא סלקא דעתין דטעמא דרבי לאו משום קירוי אלא משום מחילה אית ליה דכמאן דמליא דמיא ולהכי קאמר כמאן כרבי דכר"ע לא מיתוקמא מדמצרכת מחיצות המילוות עודפות ולר"ע אית ליה דכמי שהונחה דמיא אפילו ברה"ר אלא ודאי כרבי מוקמת לה ומשני אפילו תימא רבנן כו' ולפי זה יכול להיות טעמא דרבי משום קירוי כדאמרינן בשבת[ט]:

דרך עלייה אינה מגורשת מ"ט מעיקרא לא למינח קאי. ולא דמי להא דבעי רבא בפ"ק דב"מ (דף יב.) זרק ארנקי בפתח זה וילא בפתח אחרת מהו אויר שאין סופו לנוח כמונח דמי או לא הכא דבדרך עלייה אין דומה כל כך שיהא עומד לנוח אי נמי התם בבית מקורה דומה יותר עומד לנוח: והא

מסורת הש"ס

א) [שבת ד. ל. ב"ק ע:], ב) [לעיל עז:], ג) שבת ז. ע"ש, ד) [שבת ד:], ה) [וע' תוספות שבת ה. ד"ה לא וב"ק ע: ד"ה כמאן],

מוסף רש"י

קלוטה כמי שהונחה דמיא. החפץ הוחל וקלטו באויר של רשות הרבים כמי שהונחה בתוכו הוא ופע"ג דלא נח (שבת ד.), דאושלה מקום. בתחלו לקנות בו גנב. דאושלה, השתילה (לעיל עז:). נעץ קנה. שתמיה אין רחב ד', חזרק. מר"ה ונח על גביו, חייב. כמונח ע"ג קרקע דלא בעי הנחה על גבי מקום ד' ברה"י (שבת ז.).

עין משפט נר מצוה

כט א מיי' פ"ה מהל' גירושין הל' ג סמג עשין ל טוש"ע אה"ע סימן קלט סעיף ד:
ל ב מיי' שם הלכה ד טוש"ע שם סעיף ו:
לא ג ד מיי' שם הלכה ג טוש"ע שם סעי' ד:
לב ה ו מיי' שם טוש"ע שם סעיף ו:
לג ז ח מיי' שם טוש"ע שם סעיף ד:
לד ט מיי' שם הלכה ד טוש"ע שם סעיף ו:
לה י מיי' פי"ד מהל' שבת הלכה ח סמג לאוין פה טוש"ע א"ח סימן שמה סעיף ה:
לו כ מיי' פ"ה מהלכות גירושין הלכה ו סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קלט סעיף ז:

תוספות רי"ד

שנח בקרקע: היתה עומדת על ראש הגג וכו' והא לא מינטר פי' ט) דאפילו דיקא ואמרת ליה לבראי ואמאי קתני כיון שהגיע לאויר הגג ואע"ג דלא נח אם נשרף או נמחק היא מגורשת אמר רב יהודה אמר שמואל בגג שיש לו מעקה עסקינן עולא בר מנשה משמיה דאבימי אמר הכא בפחות מג' סמוך לגג עסקינן וכל פחות מג' סמוך לגג כגג דמי: הוא מלמעלה וכו' פי' רישא בגג דידה וחצר דידיה סיפא בגג דידיה וחצר דידה: והא לא מינטר פירוש דקס"ד שהגג גבוה מחזומת החצר דאתי זיקא ושדי ליה לבראי והיכי תני כיון שיצא מרשות הגג ונמחק או נשרף קודם שינוח באויר החצר הרי זו מגורשת אמר רב יהודה אמר שמואל כגון שהיו מחיצות התחתונות עודפות על העליונות וכי נפיק מאויר הגג מיד מגיע לתוך מחיצות החצר:

ט) ל"ל פי' דאתי זיקא ושדי ליה לבראי וכו'.

והא דאמר רב יהודה אמר שמואל לא יעמוד אדם בגג זה כו'. וא"ת והא שמואל פסיק כר"ש דאמר גגין רשות אחד הן בפ' כל גגות (עירובין דף לא.) וי"ל דהכא להולך מגג לבית קאמר וא"ת א"כ אמאי נקט מגגו של חבירו אפי' מגג של עצמו לא יקלוט להוליך לביתו לפי שגגו נפרץ לגג של חבירו שהוא אסור לו וי"ל דשמואל סבר התם דאפי' במחיצות שאינן מיכרות אמרינן גוד אסיק מחיצות הבית למעלה ומותר לטלטל מגג לבית ומיהו אין כרב ק"ל דמגרין מחיצות מיכרות ומיהו ליכא דכשם שדיורין חלוקין למטה כו' משמע דמגג לגג קאמר ושמא שמואל נמי נקט מילתיה כחולי עלמא לרבנן מגג לגג ול"ש מגג לבית וא"ת מאי קמ"ל שמואל מתני' היא ברים פ' כל גגות (שם דף פט.) וי"ל קמ"ל אפילו קליטת גשמים שלא נחו בגגו של חבירו ואפ"ה דיורין חלוקין למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה והכי הוה מצי לאיתויי מתני' אלא דניחא ליה לאיתויי מילתא דשמואל[1]:

פנימית גופה במחיצות החיצונות מינטרה. מה שפירש בקונטר' שמחיצות החיצונות משועבדות לפנימיות לאו דוקא משועבדות דא"כ אדמפליג בין חצרות לקופות ליפלוג בחצרות גופייהו בין משועבדות לשאינם משועבדות אלא טעמא כיון שהמחיצות החיצונות קבועות ועתידות לישאר שם תשיבה פנימית מינטרא בהו ומיירי כשמחיצות החיצונות מפסיקות בין חיצונה לפנימית דאי אין מפסיקות כשהגיע הגט לאויר פנימית ולא נכנס תוך מחיצות אמאי מגורשת הא אינו משתמר מפני בני חיצונה וא"כ לא תשיב חצר המשתמרת כדפריך גבי עובדא דר"ג וחזקיה בב"מ (דף יא:) וכי בלד שההו היו עומדין אע"פ שהתנוחה היתה בביתו של ר"ג שהיה משתמר כדמוכח בירושלמי שכבר היה בבית מ"מ לא הויא משתמרת לגבי זקנים מפני בני ביתו של ר"ג ועוד י"ל דמיירי שפיר באין מחיצות החיצונות מפסיקות ומיירי שהאשה עומדת בלד חצרה הלכך הוי חצר המשתמרת ע"י מחיצות החיצונות דלא ליתדיא זיקא להר"ר אבל גבי זקנים לא היו מועילין מחיצות בית של ר"ג כיון שהזקנים לא היו עומדין בלד הבית והא דאמרינן בשלהי השואל (שם דף קב.) דהחזל של בעל הבית פי' של משכיר בתורי דאמו ליה מעלמא דקנתה לו חצרו אע"פ שאינה משתמרת מן[2] השוכר י"ל דמיירי שם גם למשכיר בית בחותו חצר דהוי עומד בלד חצרו אי נמי שוכר הוי כמו שומר ושלוחו של משכיר[3]: **דהא לא** נח. פי' בקונטרס ואין מחיצות של כלי עשויות אלא להניח בתוכן משמע מפירושו דאויר כלי אינו קונה ואין נראה בנפרק בתרא דע"ז (דף עא:) אמר גבי יין נסך מכי מטא לאוירא דמנא קנייה יין נסך לא הוי עד דמטא לארעיה דמנא משמע דאויר כלי קונה אלא נראה דהכי פירושו דהא לא נח באויר כלי אבל גבי חצרות אע"ג דלא נח בתוך מחיצות הפנימיות כיון שהוא תוך מחיצות החיצונה מגורשת כיון דמחיצות החיצונות הם קבועות כדפירשנו לעיל וגרסי' גבי חצרות כיון שהגיע לאויר מחיצות הפנימית פירוש כנגד הפנימי למעלה ממחיצותיה ותוך מחיצות חיצונה וגבי קופות גרסי' אפילו הגיע לאויר פנימית פירוש ולמעלה ממחיצותיה דאי הוה בתוך חלל קופה הפנימית הויא מגורשת כדפריש ואית ספרים דגרסי גבי חצרות כיון שהגיע לאויר מחיצה חיצונה ולפי גירסא זו כיון דגבי קופות נקט פנימית הוי משמע אפילו מונח בחלל פנימית אינה מגורשת עד שיגוח בשוליו כדפי' בקונט' ולא יתכן דאויר כלי קונה כדפריש: **ב"ש** סברי לא אמרינן גזרה שמא יאמרו גיטה קודם לבנה. גירסא' מפרש דאזלי לטעמייהו דב"ש אית להו בפ' המגרש (לקמן דף 5.) לא יגרש אדם את אשתו אא"כ מצא בה דבר ערוה הלכך מזוהמת היא בעייני ואינו בא עליה וב"ה אית להו אפילו הקליחתו תבשילו יכול לגרשה ואינה מזוהמת בעייני ואמרו כי בא עליה וכי אמי גוונא פליגי לקמן (דף פא.) במגרש ונגה עמו בפונדקי למאן דמוקי לה בלא רואה שנבעלה: **כתב** לשם מלכות שאינה הוגנת. אומר רבינו אלחנן דלהכי קרי לה שאינה הוגנת לאשמועינן דאע"פ שאין לה לא כתב ולא נשון אף על פי כן מתקנאין בה:

ולא בלאות. פירש בקונטרס בלאותיה קיימים ואין נראה דבהדיא אמרינן בסוף פרק אלמנה ניזונית (כתובות דף קא.) זינתה לא הפסידה בלאותיה קיימין אלא בשאין קיימין אייני הכא: **וצריכה** גט מזה ומזה. פי' בקונטרס אע"פ שקדושי השני לא היו קדושין כדמפרש ביבמות (דף פח:) גזרה שמא יאמרו גירש ראשון גט גמור ונשא שני ומצאת אשת איש יוצאה בלא גט ואינו נראה לר"ר יוסף דהתם ודאי היא אשת ראשון אינה מקודשת לשני אבל הכא מה"ת צריכה גט משני שהרי גט גמור היה אותו שגירש בו ראשון ואינו פסול אלא אדרבנן: שינה

---

[1] א מיי' פ"ה מהל' גירושין הלכה יא סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קלט סעי' יב:

[2] ב ג מיי' שם הלכה ו ז טוש"ע שם סעיף ט:

[3] ד ה ו מיי' שם פ"ג הלכה ה סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קמח סעיף א:

[1] ז [מיי' שם פ"א הכ"ז]: ח [מיי' שם הל' לה טוש"ע שם סי' קכח ס"א]:

תוספות רי"ד

מתני' כש"א פוטר אדם את אשתו בגט ישן וב"ה אוסרים איזהו גט ישן כל שנתיחד עמה מאחר שכתבו לה. במאי קמיפלגי ב"ש סברי לא אמרינן גזירה שמא יאמרו גיטה קודם לבנה וב"ה סוברים אמרינן גזירה שמא יאמרו גיטה קודם לבנה. פי' שנתיחד עמה לאחר שכתבו לה גזרינן שמא תתעבר ראם יגרשנה בגט זה שזמנו קודם לעיבורה יאמרו העולם בראותן זמן גיטה קודם כי מאז נתגרשה וכשבא עליה גרושתו היתה ובעילתו היתה בעילת זנות ומזנות נולד הבן הזה: אמר ר' אבא אמר שמואל ראם נשאת לא תצא איכא דאמרי אמר ר' אבא אמר שמואל אם נתגרשה בו תינשא לכתחלה פי' דגט כשר הוא שאפילו נתיחד עמה עכשיו כשמוסר לה הגט עוקר כל קדושין הראשונים ואינה צריכה גט אחר ומפני חששא זו אין מצריכין אותה גט אחר (דאפילו איתמר כדבריהם הולד כשר): **מתני'** כתב לשם מלכות שאינה הוגנת לשם מלכות מדי לשם מלכות יון לבנין הבית לחרבן הבית היה במזרח וכתב במערב במערב וכתב במזרח תצא מזה ומזה וצריכה גט מזה ומזה ואין לה כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות על זה ועל זה ראם נטלה מזה ומזה תחזיר והולד ממזר מזה ומזה לא זה וזה מטמאין לה ולא זה וזה זכאין במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה היתה בת ישראל נפסלת מן הכהונה בת לוי מן המעשר בת כהן מן התרומה אין יורשיו של זה יורשיו של זה יורשין כתובתה מתו אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מיבמין שינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה[6] אם היה בדרך וכתב הגט בשנת כך וכך למלכות פרס ולא שם המלך המולך: ואמאי קרי לה מלכות שאינה הוגנת שאין לה לא כתב ולא לשון אלא מאומה אחרת לקחו והיינו דכתיב בזוי אתה מאד

[6] נראה לי"ל כתב לשם מלכות כו' פי' אם היה בדרך.

והא דאמר רב יהודה אמר שמואל לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי גשמים מגגו של חבירו שכשם שדיורין חלוקין מלמטה הני מילי לענין שבת דיורין חלוקין מלמעלה הני מילי לענין שבת [1]אבל לענין גט משום קפידא הוא וכולי האי לא קפדי אינשי[6] אמר אביי [2]שתי חצרות זו לפנים מזו פנימית שלה וחיצונה שלו ומחיצות החיצונות עודפות על הפנימיות וזרקו לה כיון שהגיע לאויר מחיצות החיצונה הרי זו מגורשת מאי טעמא פנימית גופה במחיצות החיצונה קא מינטרה מה שאין כן בקופות שתי קופות זו בתוך זו פנימית שלה וחיצונה שלו וזרקו לה אפילו הגיע לאויר פנימית אינה מגורשת מאי טעמא דהא לא נח [3]וכי נח מאי הוי [4]כליו של לוקח ברשות מוכר הוא הכא במאי עסקינן בקופה שאין לה שוליים: **מתני'** [5]ב"ש אומרים פוטר אדם אשתו בגט ישן ובית הלל [7]אוסרין ואיזהו גט ישן כל שנתייחד עמה מאחר שכתבו לה: **גמ'** במאי קמיפלגי ב"ש סברי לא אמרינן גזרה שמא יאמרו גיטה קודם לבנה וב"ה סברי אמרי' [8]גזרה [9]שמא יאמרו גיטה קודם לבנה א"ר אבא אמר שמואל אם נישאת לא תצא וא"ד א"ר אבא אמר שמואל [10] [11]אם נתגרשה תינשא לכתחלה: **מתני'** [12]כתב לשום מלכות [13]שאינה הוגנת לשום מלכות מדי לשום מלכות יון לבנין הבית לחרבן הבית [14]היה במזרח וכתב במערב [15]במערב וכתב במזרח תצא מזה ומזה וצריכה גט מזה ומזה ואין לה לא כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות לא על זה ולא על זה אם נטלה מזה ומזה תחזיר והולד ממזר מזה ומזה ולא זה וזה מטמאין לה ולא זה וזה זכאין לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה היתה בת ישראל נפסלת מן הכהונה בת דקנסוה כדמפ' ביבמות (לא:) דלינבי לה מקרויה לגיטא: **והולד ממזר מזה ומזה.** אם המזירה הראשון וילדה לו בן הוי ממזר מדרבנן וביבמות (פט:) אמרינן דאסור בממזרת הואיל וכשר מן התורה: **מטמאין לה.** אם כהנים הם: **נפסלת מן הכהונה.** דזונה היא דסתם זונה היינו אשת איש שמזנה תחת בעלה לאחרים דהיינו נפקת ברא: בת

[1] (עירובין דף לא.), [2] (לעיל עח.), [3] עדיות פ"ד מ"ז [לקמן פו.], [4] [לעיל כו:], [5] [לקמן פו.] יבמות לא:, [6] [עי' תוספות יבמות לא: ד"ה היה במזכה וכו' ועוד בתוספות דלקמן פ. ד"ה כיון], [7] [ועיין היטב תוס' עירובין לא. ד"ה ושמואל], [8] [ל"ל המשכיר], [9] [ועיין תוספות ב"מ יא: ד"ה וכי בלד],

גליון הש"ס

גמ' אם נתגרשה תינשא לכתחלה. עיין יבמות דף יד ע"ב תוספות ד"ה בגט ישן:

לעזי רש"י

פונ"ק. קרקעית.

מוסף רש"י

כתב לשום מלכות שאינה הוגנת. סופר שהיה צריך למעות למלכי ישראל, או לשם מלכות אחרת, כגון לשם מלכי רומי ומצא קרי לה שאינה הוגנת משום שאין לשם לא כתב ולא לשון דכתיב (עובדיה ג) כזוי אתה מאד (יבמות צא:). **תצא מזה ומזה.** אם ניסת באותו גט (שם).

[1] (עירובין לג.), [2] [לעיל עח.], [3] עדיות פ"ד מ"ז [לקמן פו.], [4] [לעיל כו:], [5] [לקמן פו.] יבמות לא:, [6] [עי' תוספות יבמות לא: ד"ה היה במזכה וכו' ועוד בתוספות דלקמן פ. ד"ה כיון], [7] [ועיין היטב תוס' עירובין לא. ד"ה ושמואל], [8] [ל"ל המשכיר], [9] [ועיין תוספות ב"מ יא: ד"ה וכי בלד],

בת לוי מן המעשר. קנסא הוא כדמפרש התם (יבמות לא.): **מן התרומה.** כדאמרי' בסוטה (דף כח.) מוגטמאה ונטמאה ג"פ [ז] אחד לבעל ואחד לבועל ואחד לתרומה: **ואין יורשין של זה.** בגיס לה ממנו: **יורשין כתובתה.** ביבמות (דף לא.) פרכינן כתובה מאי עבידתה הא קתני אין לה כתובה ומשני כתובת בנין דיכרין שתקנו חכמים שירשו בניה יתר על חולקיהון דעם אמהון כשמתה בחיי בעלה ואע"פ שבעלה יורשה הכא לא שקלי דקנסא קנסו: **אחיו.** של שני חולץ מדרבנן כדפירשנו גבי גט שמא יאמרו גירש זה ונשא זה ואחיו של ראשון צריך לחלוץ מן התורה: **ולא מייבמין.** משום קנסא: **שינה שמו ושמה.** בגט: **וכל הדרכים.** המפורשים למעלה במשנתינו: **כל עריות שאמרו לרוחיהן מותרות.** אמת עשרה עריות שאמרו חכמים [ח] שלרוחיהן מותרות ליגשא לשוק בלא חליצה כשמתו בעליהן בלא בנים: **הלכו הלרות.** של עריות: **ונישאו.** לשוק: **ונמצאו.** העריות אילונות ואיגלאי מילתא שהיו קדושי האמת בטעות ונמצאו שלא היו אלו לרוחיהן ולא פטרום העריות האלו מן החליצה: **אלא מזה.** מבעל שניאשת לו: **ומזה.** מן היבם: **וכל הדרכים האלו כה.** וביבמות (דף לב.) מוקמינן לה כר"ע דאמר יש ממזר מחייבי לאוין: **והלכה לרבה וישאה לאחר.** וקיי"ל ביאת האחת פוטרת לרבה: **ונמצאת.** זו שנתייבמה: **אילונית.** ואין לה יבומים שהרי לא אשת המת היתה ונמצא שלא נפטרה לרבה וישאת לשוק בלא חליצה: **אלא מזה ומזה.** מבעל זה ומיבמה הראשון: **כאב סופר.** אחד גט לאיש לגרש בו אשתו: **ושובר.** לאשתו שתמסור לבעל כשיפרע לה כתובתה וטעה הסופר כשמסר להן השטרות ונתן גט לאשה ושובר לאיש והם מסרו זה לזה והלכה זו ונישאת כסבורה שזה גט שמסר לה בעלה וזה סבור שמסרה לו אשתו שובר: **יולא מאתה ידי האיש.** שמוציאו לפניו להראות שובר והרי הוא גט: **אם לאלתר.** בגמ"ש [ט] מפרש: **לא כל הימנו.** אין הכל כדבריו להאמינו: **לאבד זכותו של שני.** שנשאה דאמרי' קנוגא היא ביאיסה והחליפו השטרות לאחר שיאסה: **גמ' אמין להם לא כאב ולא לשון.** אלא משל אומה אחרת: **משום שלוש מלכות.** שיהא לנו שלוש עמהם שיאמרו חשובים אנו בעיניהם שכותבים שטרותיהם בשמינו: **יולא והולך ממזר.** בתמיה: **ר"מ לטעמיה.** סתם משנה ולקמן [י] נמי אמרינן זו דברי ר"מ: **משום דמליכא.** עכשיו היא מולכת לפיכך יתקנא בה המלך של מלכות זו ויקפיד עמנו: **מאי דהוה הוה.** כבר עברו ואכלה קנאתם אמין מתקנא בהן דהא דקתני מתני' לשוס מלכות מדי ויון שמוה למנין שהתחילה מדי למלוך בימי דריוש או למנין שהתחילה יון למלוך: **דאיכא שם מלכות.** הלכך מייתינן דלמא קפיד המלך הזה: **כי יתביתו בהיני.** לכתוב שטר: **כתבו.** בתוכו שבהיני נכתב ואף על גב דמימסרן כו':

זו

שינה שמו ושמה כו'. לא שינה ממש כדאמר [יא] (דף כ) וכן שם עירו ושם עירה לא ששינה ממש אלא שיש לאותה העיר שני שמות בשני מקומות: **ושם** עירו ושם עירה. אומר ר' יצחק דהיינו דווקא עיר שדרין בה אבל עיר שנולד בה אפי' שינה כשר כיון שא"ל לכותבו כלל שהקדמונים שהרגילו לכותבו משום שאם יאבד שיש שם יוסף בן שמעון אחר יהיה בו סימן ע"י מקום לידה ומדע כי כמה פעמים כותבים מקום הלידה על פי הבעל או האשה ואם שינה פסול לא היה נכון לכותבו אלא ע"פ עדים ולא דמי לאשתמודעינהו דאפי' מפי קרוב או אשה נאמן בהחולץ (יבמות דף לט.): דשם קל הדבר לברר ועביד לאיגלויי טובא ועוד דאשתמודעינהו צריכין להעיד כדי שלא תתעגן אבל כאן מה לנו לתקן לכתוב מקום הלידה בחנם כיון שע"י כך יכול לבא לידי פסול אם ישנה אלא ולאי אפי' שינה כשר ור"ת הביא ראיה שאין שטר נפסל כשנשתנה בו דבר שאין צריך מדאמר בפ"ג דכתובות (דף כד.): דאין מעלין משטרות ליותמין דלאו אחולה מילתא קא מסהדי אלא אמנה שבשטר ולא על מה שכתוב שהוא כהן אלמא אפילו אינו כהן השטר כשר וסברא הוא דעדים לא קיימי אלא על עיקר מעשה ומעשה באחד ששינה בגט מקום לידתו והכשירו ר"י והרבה פעמים כשלא היה להם ברור מקום הלידה הי' אומר אל תכתבוהו כלל ומקום עמידה נמי ג"ל לכתוב דהא כל גיטין הבאים ממדינת היס אין כותבין מקום עמידת האשה ולהכי לא מוקי ליה בבעל ובשינה מקום עמידתו דלמוקי אסופר משום דפשיטא דאין צריך לכתוב מקום עמידתו: **מפני** מה תקנו מלכות בגיטין. ופ"ת והא אמרינן בפ"ק דמסכת ע"ז (דף י.) ובגולה אין מונין אלא למלכות יון בלבד אלמא לא חיישינן לשלוש מלכות ואור"י דדוקא בגיטין יש לחוש לשלוש מלכות שמקפידין לפי שהוא דבר גדול שמפרידין איש מאשתו [יב]: **כי יתביתו בהיני כו'.** ואור"י דאלו שתי מקומות שמוכין הן זה לזה כדאמרינן בפ"ג דביצה (דף כה.): לב הוגא הוו מכתפי לי' משלי לחיי ומהיני לשלי בגט לאחר שמעת דקרוכות הן זו לזו ולרבותא נקטינהו הני דאע"פ שאין דומה כל כך לשיקרא כיון שיכול לבא מזה לזה ביום אחד יש להחמיר ואור"י דאע"ג דבגט פסלינן היה במזרח וכתב במערב [יג] וה"ה עדים אלא יתמתו מ"מ בשאר שטרות אם כתב שלי בהיני כשר כדאמרי' באחד דיני ממונות (סנהדרין לג.) שטר שכתבו באחד בניסן בשמיטה ובאו עדים ואמרו בא' בניסן עמנו הייתם כשר דחיישינן שמא אימרוהו וכתבוהו אלמא אע"פ שלא היה בעיר ביום הכתוב בשטר כשר מ"מ אור"י שאין עושין יפה אותם שרגילים לכתוב כתובה בעיר אחרת שאין מקום המופה אע"פ שלא יהיה הסופר שם ביום המופה דלכתחילה צריך ליזהר אף בשאר שטרות כדאמר ליה רב לספריה כי יתביתו בהיני וכו' אך קשה לר"י דבפ' גט פשוט (ב"ב דף קס.) משמע דגיטין מאוחרין כשריס דאמר גט מקושר שעדיו ממוכו כשר לפי שיכול לעשותו פשוט דאז הוה מאוחר דבמקושר מלך שנה מונין לו שנים (שם קסד:) וביבמות נמי בפרק ר"ג (דף נג.) אמר לכשאכנסנה אגרשנה ה"ז גט אע"פ שכתב מן האירוסין זמן של אחר נישואין ג"כ אמאי פסלינן הכא דגט מאוחר כתב בתערב והלא אם ילאו שלא היה סופר בעיר ביום כתיבת הגט יאמרו שאתאוחרו וכתבוהו ודוחק הוא לומר דגט מאוחר לעולם פסול וההיא דמקושר שכתב עדיו מתוכו לא אייר בגט אשה אלא מייר בשטר ובהיא דכשאכנסנה אגרשנה שכתבו בו ביום של נישואין קודם הנישואין דלא משמתינו בשום מקום שיהא גט מאוחר פסול וי"ל שמא גט מאוחר אינו כשר אם לא יהיו לבסוף באותה העיר ביום שכתוב בגט הסופר והעדים ועוד י"ל דגט מאוחר ולאי כשר טפי שכתוב מקום שעומד בשעת כתיבה אע"פ שכשיבא הזמן הכתוב בו לא יעמדו שם הסופר והעדים יתלו שאימרוהו וכתבוהו אבל היה במזרח וכתב במערב שאינו כותב מקום שעומד באותה שעה פסול משום מיחזי כשיקרא ועוד כי פעמים נודע שלא אימרוהו ויסברו העולם שהקדימוהו:

זו

שמו ושמה בגט מקומות: **ושם** עירו ושם עירה. יאמר ר' יצחק דהיינו דווקא עיר שדרין בה אבל עיר שנולד בה אפי' שינה כשר כיון שא"ל לכותבו כלל שהקדמונים שהרגילו לכותבו משום שאם יאבד שיש שם יוסף בן שמעון אחר יהיה בו סימן ע"י מקום לידה ומדע כי כמה פעמים כותבים מקום הלידה על פי הבעל או האשה ואם שינה פסול לא היה נכון לכותבו אלא ע"פ עדים ולא דמי לאשתמודעינהו דאפי' מפי קרוב או אשה נאמן בהחולץ (יבמות דף לט.): דשם קל הדבר לברר ועביד לאיגלויי טובא ועוד דאשתמודעינהו צריכין להעיד כדי שלא תתעגן אבל כאן מה לנו לתקן לכתוב מקום הלידה בחנם כיון שע"י כך יכול לבא לידי פסול אם ישנה אלא ולאי אפי' שינה כשר ור"ת הביא ראיה שאין שטר נפסל כשנשתנה בו דבר שאין צריך מדאמר בפ"ג דכתובות (דף כד.): דאין מעלין משטרות ליותמין דלאו אחולה מילתא קא מסהדי אלא אמנה שבשטר ולא על מה שכתוב שהוא כהן אלמא אפילו אינו כהן השטר כשר וסברא הוא דעדים לא קיימי אלא על עיקר מעשה ומעשה באחד ששינה בגט מקום לידתו והכשירו ר"י והרבה פעמים כשלא היה להם ברור מקום הלידה הי' אומר אל תכתבוהו כלל ומקום עמידה נמי ג"ל לכתוב דהא כל גיטין הבאים ממדינת היס אין כותבין מקום עמידת האשה ולהכי לא מוקי ליה בבעל ובשינה מקום עמידתו דלמוקי אסופר משום דפשיטא דאין צריך לכתוב מקום עמידתו: **מפני** מה תקנו מלכות בגיטין. ופ"ת והא אמרינן בפ"ק דמסכת ע"ז (דף י.) ובגולה אין מונין אלא למלכות יון בלבד אלמא לא חיישינן לשלוש מלכות ואור"י דדוקא בגיטין יש לחוש לשלוש מלכות שמקפידין לפי שהוא דבר גדול שמפרידין איש מאשתו [יב]: **כי יתביתו בהיני כו'.** ואור"י דאלו שתי מקומות סמוכין הן זה לזה כדאמרינן בפ"ג דביצה (דף כה.): לב הוגא הוו מכתפי לי' משלי לחיי ומהיני לשלי בגט לאחר שמעת דקרוכות הן זו לזו ולרבותא נקטינהו הני דאע"פ שאין דומה כל כך לשיקרא כיון שיכול לבא מזה לזה ביום אחד יש להחמיר ואור"י דאע"ג דבגט פסלינן היה במזרח וכתב במערב [יג] וה"ה עדים אלא יתמתו מ"מ בשאר שטרות אם כתב שלי בהיני כשר כדאמרי' באחד דיני ממונות (סנהדרין לג.) שטר שכתבו באחד בניסן בשמיטה ובאו עדים ואמרו בא' בניסן עמנו הייתם כשר דחיישינן שמא אימרוהו וכתבוהו אלמא אע"פ שלא היה בעיר ביום הכתוב בשטר כשר מ"מ אור"י שאין עושין יפה אותם שרגילים לכתוב כתובה בעיר אחרת שאין מקום המופה אע"פ שלא יהיה הסופר שם ביום המופה דלכתחילה צריך ליזהר אף בשאר שטרות כדאמר ליה רב לספריה כי יתביתו בהיני וכו' אך קשה לר"י דבפ' גט פשוט (ב"ב דף קס.) משמע דגיטין מאוחרין כשריס דאמר גט מקושר שעדיו ממוכו כשר לפי שיכול לעשותו פשוט דאז הוה מאוחר דבמקושר מלך שנה מונין לו שנים (שם קסד:) וביבמות נמי בפרק ר"ג (דף נג.) אמר לכשאכנסנה אגרשנה ה"ז גט אע"פ שכתב מן האירוסין זמן של אחר נישואין ג"כ אמאי פסלינן הכא דגט מאוחר כתב בתערב והלא אם ילאו שלא היה סופר בעיר ביום כתיבת הגט יאמרו שאתאוחרו וכתבוהו ודוחק הוא לומר דגט מאוחר לעולם פסול וההיא דמקושר שכתב עדיו ממוכו לא אייר בגט אשה אלא מייר בשטר ובהיא דכשאכנסנה אגרשנה שכתבו בו ביום של נישואין קודם הנישואין דלא משמתינו בשום מקום שיהא גט מאוחר פסול וי"ל שמא גט מאוחר אינו כשר אם לא יהיו לבסוף באותה העיר ביום שכתוב בגט הסופר והעדים ועוד י"ל דגט מאוחר ולאי כשר טפי שכתוב מקום שעומד בשעת כתיבה אע"פ שכשיבא הזמן הכתוב בו לא יעמדו שם הסופר והעדים יתלו שאימרוהו וכתבוהו אבל היה במזרח וכתב במערב שאינו כותב מקום שעומד באותה שעה פסול משום מיחזי כשיקרא ועוד כי פעמים נודע שלא אימרוהו ויסברו העולם שהקדימוהו:

זו

לחכמים ואם נטלה מזה ומזה תחזיר ולא אמרינן מאי דתפס תפס והולד ממזר מזה ומזה מן השני הוי ממזר מדאורייתא היכא דהגט הוא פסול מדאורייתא כגון שינה שמו ושמה ובשלום מלכות והיה במזרח וכתב במערב פסול מדרבנן הוי ממזר מדרבנן ואסור בממזרת ואינו לוקח לו כשרה שהוא ממזר מדרבנן ולא ממזרת דמדאורייתא הוי כשר אלא לוקח גירות דקהל גרים לא אקרי קהל וכן אם החזיר לה הראשון הוי ממזר מדרבנן לא זה וזה מטמאין לה דאמר מר מטמא הוא לאשתו כשרה ואינו מטמא לאשתו פסולה ואפילו בגט פסול מדרבנן דמדאורייתא חזיא ליה ואמרינן לה יטמא מצוה ב"ד עוקרין דברי תורה בשב ואל תעשה: ולא זה וזה זכאין במציאתה מ"ט אמרו חכמים מציאת אשה לבעלה משום איבה הא הוי לה איבה. ולא במעשה ידיה דמאי טעמא אמור רבנן מעשה ידיה לבעלה משום דקאכלה מזוני לית לה מעשה ידיה לאו דידיה הוי: ולא בהפרת נדריה. טעמא מאי אמור רבנן בעל מיפר כדי שלא תתגנה על בעלה הכא תתגנה ותתגנה

מוסף רש"י

כל עריות שאמרו צרותיהן מותרות. לשוק בלא חליצה דיבום, כגון ע"י נשיס, הלכו הצרות האלו ונישאו. לשוק ונמצאת הערוה אילונית, ונודע שהחקקה לרתה ליבום למפרע, דערוה אילונית אינה פוטרת לרתה, דאילונית מקה טעות הוא ולאו אשתו היא ואין זו לרת ערוה וחקוקה ליבום כדתנן (יבמות ב:) וכולן שמתו או שמיאנו או שנתגלו אילונית לרותיהן מותרות, תצא הלרה מזה ומזה (יבמות צא:). **הכונס את יבמתו והלכה צרתה ונישאת לאחר.** שנפטרה ביבום תנכתה, ונמצאה זו שהיתה אילונית. ואין ביאתה פוטרת לרתה כדאמר (שם יב.) פרט לאילונית שאינה יולדת, תצא. לרתה מזה שיקח לו ומיבמה, ור' עקיבא היא דעביד מייבי לאין כגון יבמה לשוק כמייבי כריתות דאשת איש ממש (שם צא:). **כתב סופר גט לאיש ושובר לאשה.** שהבעל נותן שכר הגט והאשה כותבת שובר לגבות כתובתה מן בעלה ונתת לו השובר, שאם לא היתה נותנת לו שובר לא יפרע לה כתובה (שם). **ונתנו זה לזה.** כשבורה זו לקבל גט מיד בעלה וקבלה שובר והיא נתנה לו גט (שם). **כי יתביתו בשילי.** שילי והיני מקומות הן (שם קסז.).

תוספות רי"ד

שאין להם לא כתב ולא לשון. או שכתבו לשם מלכות מדי או יון או שמנה לחרבן הבית או לבנינו ולא הזכירו בו שנת המלך המולך בבבל הוא פסול: אמר עולא מפני מה תקנו מלכות בגיטין משום שלום מלכות פי' שיאמרו כל כך חשובין אנו בעיניהם שכותבין זמן שטרותיהן על שמינו: ומשום שלום מלכות תצא והולד ממזר אין ר"מ לטעמיה דאמר רב המנונא משמיה דעולא אומר היה ר"מ כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בגיטין הולד ממזר. גרסי' בפ"ק דע"ז אמר ליה רב נחמן בגולה אין מונין אלא למלכי יון הוא סבר דחויי קא מדחי ליה נפק דק ואשכח דחניא בגולה לא מונין אלא למלכי יון ומהכא מוכח דלא קפדינן [בשטרות] בשלום מלכות ואף בגיטין נמי היו מונין למלכי יון ואע"ג דתנן כתב לשם מלכות שאינה הוגנת וכו' עד תצא מזה ומזה וכל הדרכים האלו בה ואפי' רבנן דפליגי עליה דר' מאיר ואמרי' הולד כשר מדו דתצא כדאמרינן לקמן בפ' המגרש אפ"ה נהגו לכתוב למלכות יון ולא חיישינן לשלום מלכות משום דחזו דוקא לשטרות קאמר ולא לגיטין דכל שעמא דשלום אינו אלא משום שלום מלכות ואם לא חשו בשטרות לא יחושו בגיטין אלא ודאי כל גט נהגו לכתוב למלכי יון וכיון דכמנהגא תליא מילתא ולא חיישינן למתני' וגם מה שאנו נוהגין למנות בבריאת העולם בין לגיטין בין לשטרות כשר הוא ואין לחוש לשלום מלכות: היה במזרח וכתב במערב וכו'. מאן אילימא בעל היינו שינה שמו ושמה שם עירו ושם עירה אלא לאו סופר וכדאמר להו רב לספריה כי יתביתו בשילה כתביתו בשילה ואע"ג דמסירי לכי מילי בשילה פי' אם נמסר להם לכתוב גט לאשה בהינו באחד בניסן שהיה בעשרה בניסן שהן צריכין לכתוב הזמן בעשרה בניסן שאם יכתבו בא' בניסן הוה ליה נכתב ביום ונתתם בלילה

תוספות רי"ד (המשך)

דפסול וצריך להשוות זמן כתיבתו עם חתימתו והלכך כותבין בעשרה בניסן בזמן שכותבין אותו והלכך הן צריכין לכתוב בשבילה נכתב הגט שהרי בעשרה בניסן בשילה הן עומדין ואע"פ שהדברים נמסרו להן בהינו אין כותבין אלא בשילה מפני שבזמן הכתוב בגט בשילה היו עומדים ואם שינו וכתבו שבהינו נכתב הוא פסול שלמה כותבין המקום בגטין או בשטרות כדי שתראה עדות שאתה יכול להזימה שההזמה היא תלויה בזמן ובמקום כדתנן בסנהדרין באיזה יום ובאיזה שעה באיזה מקום ואם יבא להזימן יאמרו להם והלא ביום פלוני עמנו הייתם במקום פלוני נמצא שעיקר ההזמה היא תלויה במקום ובזמן והלכך אם שינו המקום פסול הוא דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה וכל עדות שאי אתה יכול להזימה קי"ל דלא שמה עדות: [**מתני'**] תצא מזה ומזה. פי' אם נשאת בגט זה תצא מן השני מפני שנשאת בגט פסול ואע"פ שחזר הראשון ונותן לה גט כשר אסורה היא לו מפני שנבעלה לו באיסור וכאשת איש המונה תחת בעלה דיינינן לה שאסורה לבעל ואסורה לבועל ולראשון נמי אסורה לחזור מפני שזנחה תחתיו וצריכה גט מזה ומזה מן הראשון צריכה גט שהרי הראשון היה פסול ומן השני צריכה גט לא מיבעיא בשלום מלכות אר היה במזרח וכתב במערב שפטולין מדרבנן וכשרין הן מדאורייתא ותפסל בה קדושי שני שהיא צריכה גט ממנו אלא אפילו בשינה שמו ושמה שהוא פסול מדאורייתא והיא אשת איש ולא תפסי בה קדושי [שני] צריכה גט ממנו שמא יאמרו העולם גירשה הראשון בגט כשר ומש"ה נשאה השני ועכשיו אשת איש יצאה בלא גט הלכך משום גזרה זו אצרכוה גט מן השני כדאמרן בהאשה רבה: אין לה כתובה וכו' דמאי טעמא תקינו רבנן כתובה כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה הא תהא קלה וקלה: ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות. מ"ט תנאי כתובה ככתובה: ולא פירות. פי' דין פירות שתקנו לאשה פדייה מן השביה תחת נכסי מלוג לא איתי לה כלום: ולא מזונות אפילו לוותה ואכלה אינו משלם לה: ולא בלאות אפילו בלאותיה שהם בעין מנכסי נדוניתה קנסוה חכמים להפסידם מפני שנשאת בגט זה ולא הראתו

עין משפט נר מצוה

מ א מיי' פ"ג מהלכות גירושין הלכה יד ופ"י הלכה ד סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימן קכט סעיף יג ומי' קג סעי' ח:

מא ב מיי' שם פ"י הל' יא סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קנא:

מב ג מיי' שם פ"א הלכה מ סמג שם טור אה"ע סימן קכ:

מג ד ה מיי' שם פ"א הלכה כה סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קכח סעיף ח:

מד ו מיי' שם ופ"ג מהלכות מלוה הל' ו סמג שם (וסימן לד) טוש"ע אה"ע סימן קמ סעיף ו ומוש"ע מ"מ סימן מג סעיף כ: